

Anden paa saadanne Anstalter nødvendigvis blive en helt anden, end den var tidligere og det oprindelig var tænkt, at den skulde være. De fattige i Samfundet, som staa under Fattigvæsenet, fører man saa atter et Skridt længere ned ad den Bane, ad hvilken de ikke skulde glide, nemlig der, hvor man synes, at Fattigdommen selv er en Forbrudelse. Dette sker ved at føre denne ny Kategori af Personer ind paa Tvangsarbejdsanstalterne, derved bidrager man til at gøre dem brutalere, end de behøve at være, og jeg kan ikke gaa med til at vedtage en Lov, som har denne Virkning. Hvis man vil straffe Vøllerne, maa man søge paa andre Omraader at komme dem til Livs og efterse Forholdene, om ikke det skulde være muligt ad andre Veje end egentlig ad Straffens Vej at forbedre vort Samfund — jeg tror nemlig, at der er ganske særlige Omstændigheder, der staa i Forbindelse med denne momentane Stigning i de senere Aar.

Med Hensyn til Rottingsslag vil jeg sige, at ogsaa da Fattigloven var til Behandling, var jeg en stærk Modstander af, at denne Straffemaade indførtes, og jeg er fremdeles en Modstander af og vil ikke gaa med til at indføre Rottingsslag paa Tvangsarbejdsanstalterne. Jeg ser, at man er inde paa en Glidbane, som ender der, hvor den højtærede Minister (Rump), da Fattigloven var til Behandling, mente, at vi skulde staa. Jeg opponerede den Gang, og jeg vil fremdeles opponere mod, at vi komme ind paa denne brutale Straf i Arbejdsanstalterne.

P. G. C. Jensen: Den Statistisk, det ærede Medlem (Knudsen) omtalte, tror jeg ikke er oplysende for det Forhold, vi her tale om, i alt Fald er den ikke af megen Betydning med Hensyn til Lovforslagets § 1. Thi Politidirektøren meddeler jo, som det ærede Medlem omtalte, kun saadanne Tilfælde, i hvilke der enten har været Personer anholdte eller arresterede, eller i hvilke der er afsagt Dom under en offentlig Straffesag; men de almindelige Overfald, om hvilke der er Spørgsmaal i Lovforslagets § 1, ere netop saadanne, som hidtil ikke have været undergivne offentlig Baatale og altsaa ikke have kunnet være Genstand for Aktion og heller ikke for Anholdelse og Arrestation. — Det undrede mig noget, at det ærede Medlem ikke ser eller overhovedet er i Tvivl om, at der er en almindelig udbredt Klage over, at de brutale Voldsgerningers Antal tiltage i foruroligende Grad, det tror jeg, at alle Mennekster, der følge med, vide Bested om. Man kan ikke tage en Avis i Haanden uden

at læse en Beretning om et Overfald paa sagesløse Personer, Mænd eller Kvinder, det er noget, der hører til Dagens Orden, og jeg tror ikke, at det ærede 2det Medlem for 10de Kredts (P. Vojten) har saa ganske Uret, naar han sagde, at det snart kunde være nødvendigt for enhver, der vil være sikker paa at kunne faa Lov til at gaa i Ro paa Gaden, at bevæbne sig. At der er Trang til denne Lov, kan der i Virkeligheden ikke disputeres om. — Man kan sige, at det gør ikke noget, om en eller anden bliver overfalden og faar nogle Brygl, det kan være, der er dem, der mene det, men der er en stor Mængde andre, der mene, at de have Krav paa, at deres Person beskyttes, paa at man maa kunne bevæge sig uden at blive overfaldet af Personer, som ikke have andet at sige paa en, end at de ikke kunne lide at møde den vedkommende i det Øjeblik og derfor overfalde ham. Jeg tror ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at saaledes er Tilstanden for Øjeblikket. — Uagtet jeg maa være enig med min Kollega, det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Oct. Hansen) deri, at Domstolene og særlig Højesteret fælde forholdsvis strænge Domme over for Voldsgerninger, maa man vel huske, at de Volds-sager, der komme for Højesteret, ere netop ikke disse almindelige Overfalds-sager, hvor man blot tilføjer tørre Hug, men de Sager, hvori der tilføjes Skade af større eller mindre Betydning, saadanne, som falde ind under §§ 203 og 204 i Straffeloven, mens de almindelige Volds-sager som Regel ikke komme saa vidt. — I denne Forbindelse skal jeg bemærke, at man meget maa paastønne, at den højtærede Justitsminister (Rump) for nogen Tid siden har truffet Foranstaltninger, hvorved en Række Sager, som hidtil ere blevne afgjorte af Kriminalretten i Kjøbenhavn med meget høje Bøder — nominelt vel at mærke, idet vedkommende have maattet affone disse — skulle forfølges til Dom, saaledes at vedkommende ikke kunne slippe paa den nemme Maade, som de hidtil ere slupne paa.

Medens det vistnok er en ubestridelig Kendsgerning, at Forholdene ganske alvorlig paatræve Opmærksomhed, og at det er nødvendigt, at der gøres noget over for dette Vøllenvæsen, og medens jeg for mit Vedkommende er den højtærede Justitsminister taknemlig for, at han har taget Deten i denne Sag, og fremjat Lovforslaget, kan der tvistes om, hvilke Veje man skal gaa, og hvorledes man skal udrette noget i denne Sag. Det Lovforslaget gaar ud paa i denne Henseende, er, som det blev fremhævet af det ærede kongevalgte Medlem (Goss), som først havde